

ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K

J M É N E M R E P U B L I K Y

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu, složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Jana Vyklického a JUDr. Petra Průchy, v právní věci žalobce: **Ing. J. K.**, zastoupeného JUDr. Jaroslavem Beldou, advokátem se sídlem Lípová 7, Jablonec nad Nisou, proti žalovanému: **Krajské ředitelství policie Libereckého kraje** se sídlem nám. Dr. E. Beneše 26, Liberec, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 10. 2011, č. j. KRPL-39253/ ČJ-2011-1800-KR-PK, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 6. 11. 2013, č. j. 59 A 92/2011 - 100,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**

II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 14. 10. 2011, čj. KRPL-39253/ČJ-2011-1800-KR-PK, zamítl ředitel Krajského ředitelství policie Libereckého kraje (dále „žalovaný“) odvolání žalobce (dále „stěžovatel“), kterým se domáhal zrušení rozhodnutí náměstka ředitele žalovaného ze dne 21. 1. 2010, č. 1421/2010. Posledně uvedeným rozhodnutím byl stěžovatel propuštěn ze služebního poměru dle § 42 odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o služebním poměru“).

Proti rozhodnutí žalovaného brojil stěžovatel správní žalobou, ve které žalovanému vytýkal nedodržení devadesátidenní lhůty pro rozhodnutí o odvolání podle § 190 odst. 8 zákona o služebním poměru a dovolával se promlčení dle § 206 odst. 1 citovaného zákona. Žalovanému také vyčítal nerespektování právního názoru, který vyslovil Krajský soud

v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci (dále „krajský soud“) v předchozím rozsudku ze dne 16. 11. 2010, č. j. 59 A 34/2010 – 51, kterým bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 4. 2010 pro vady řízení a žalovanému bylo uloženo provést v dalším řízení výslechy některých svědků. Namítal neprovedení důkazu svědeckou výpovědí P. H. a nesouhlasil s použitím protokolu z hlavního líčení v jeho trestní věci (skutkově souvisejícím s řízením o služebním poměru), který obsahoval výpověď P. H. a byl použit místo jejího výsledku. S žalovaným nesouhlasil ani v hodnocení výpovědi dalších svědků.

Krajský soud zamítl správní žalobu rozsudkem ze dne 28. 11. 2012, č. j. 59 A 92/2011 – 57, který byl napaden kasační stížností. Kasační stížnost argumentačně prakticky odpovídala žalobním námitkám, ale obsahovala i výtky ohledně procesního postupu krajského soudu. Konkrétně se stěžovatel dožadoval osobní účasti na jednání, kterou krajský soud nezajistil. Krajský soud totiž dospěl k závěru, že postačí účast stěžovatelova zástupce. Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu zrušil rozsudkem ze dne 29. 5. 2013, č. j. 3 Ads 1/2013 – 30, zároveň věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Nový rozsudek krajského soudu

Krajský soud ve věci opětovně rozhodl rozsudkem ze dne 6. 11. 2013, č. j. 59 A 92/2011 – 100, napadeným nyní posuzovanou kasační stížností. Vyhlášení rozsudku předcházelo jednání, během kterého stěžovatel rozšířil, respektive dále specifikoval, jednotlivé žalobní body. Zdůraznil nezákonnost prodlužování devadesátidenní lhůty pro rozhodnutí o odvolání podle § 190 odst. 8 zákona o služebním poměru, napadl rovněž použití důkazů, které byly provedeny v trestním řízení (protokol o domovní prohlídce, výpověď svědků a odposlechy), a nemohou být proto použity v řízení správním. Zpochybnil žádost žalovaného o výslech svědkyně H., poukázal na nesrovnalosti ve zjištěném skutkovém stavu a také na neoprávněné nahlížení do spisu policistou Mgr. J. V.. Na závěr vznesl námitku podjatosti soudců Mgr. Karla Kosteckého, Mgr. Karolíny Tylové a JUDr. Pavla Vacka.

Krajský soud nejprve řešil důvodnost námítky podjatosti, avšak dospěl k závěru, že se jedná o námitku opožděnou, a tudíž k ní ve smyslu § 8 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále „s. ř. s.“) nepřihlédl.

Krajský soud dále vycházel z důkazu rozsudkem Okresního soudu v Liberci ze dne 29. 4. 2011, č. j. 6 T 189/2010-860, kterým byl stěžovatel uznán vinným ze skutků, které jsou totožné s těmi, jež byly vyhodnoceny jako jednání ve smyslu § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru. Důkazem bylo i usnesení krajského soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 31 To 540/2011-911, kterým bylo odvolání tehdy obžalovaného stěžovatele zamítnuto. Dle krajského soudu svědčí uvedené skutky o výjimečnosti a závažnosti stěžovatelova jednání, které mohlo u veřejnosti plně navodit dojem o zkorumpovanosti a svévolných postupech příslušníků policie, a jako takové naplňuje důvod propuštění dle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru. Krajský soud zároveň připomněl, že je rozhodnutím v trestní věci vázán, a nemůže tudíž provádět žádnou revizi výsledků trestního řízení. Zdůraznil dále, že rozhodnutí služebního funkcionáře není podmíněno existencí pravomocného odsuzujícího rozsudku, nýbrž jen existencí důkazně podloženého závěru, že skutek, jehož se příslušník policie dopustil, vykazuje formální znaky některého trestného činu. Tato podmínka byla v daném případě

pokračování

splněna, neboť rozhodnutí služebního funkcionáře je podloženo řadou důkazů.

K otázce nečinnosti žalovaného krajský soud poznamenal, že neměla vliv na rozhodnutí v dané věci a dodal, že prekluzivní lhůta dle § 42 odst. 4 zákona o služebním poměru překročena nebyla. Námitku související s nahlížením do trestního spisu policistou V. krajský soud odmítl s poukazem na koncentraci řízení a § 72 odst. 1 s. ř. s. K tvrzení stěžovatele, že měl být postaven mimo službu, soud odkázal na § 40 odst. 1 a 4 zákona o služebním poměru, dle něhož musí být v případě prohrěšku dle § 42 odst. 1 písm. d) tohoto zákona příslušník zproštěn výkonu služby.

Krajský soud se dále zabýval nedodržením devadesátidenní lhůty pro rozhodnutí o odvolání podle § 190 odst. 8 zákona o služebním poměru a námitkou promlčení dle § 206 odst. 1 uvedeného zákona. Konstatoval, že promlčení nelze na řízení o propuštění ze služebního poměru aplikovat, neboť to z příslušných ustanovení služebního zákona nevyplývá. V tomto ohledu odkázal krajský soud i na analogickou aplikaci správního řádu, který vnímá lhůtu pro rozhodnutí o odvolání, jako lhůtu pořádkovou, s níž se zánik práva, či promlčení, nespojuje. Závěrem krajský soud upozornil na snahu žalovaného dostat devadesátidenní lhůty, což se nepodařilo z objektivních důvodů.

Vzhledem k tomu, že se převážná část námitek vznesených při jednání týkala průběhu trestního řízení stěžovatele, odmítl se jimi krajský soud zabývat. Řadou námitek se navíc zabýval již v předchozím rozhodnutí. Soud konečně konstatoval, že žalobce nepředložil nic, co by mohlo určit další směr dokazování, a žalobu zamítl jako nedůvodnou.

Kasační stížnost

Kasační stížností ze dne 17. 12. 2013, doplněnou podáním ze dne 18. 12. 2013 a 27. 1. 2014, napadá stěžovatel rozsudek krajského soudu z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Námitky v převážné míře kopírují argumentaci ze správní žaloby i z předchozí kasační stížnosti, o níž Nejvyšší správní soud rozhodl rozsudkem ze dne 29. 5. 2013, č. j. 3 Ads 1/2013 - 30.

Pod kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. stěžovatel podřazuje námitky ohledně lhůty vyplývající z § 190 odst. 8 zákona o služebním poměru. Má za to, že se nejedná o lhůtu pořádkovou, a žalovaný jí proto nemohl svévolně prodlužovat. Nesouhlasí rovněž s výkladem týkajícím se prekluzivní lhůty dle § 42 odst. 4 služebního zákona. Domnívá se, že soud vzal v potaz pouze subjektivní část této lhůty a nikoli lhůtu objektivní. Dle stěžovatele počala objektivní jednoletá lhůta k doručení rozhodnutí o propuštění běžet od okamžiku, kdy se zavrženíhodného jednání dopustil – rok 2008 – a vzhledem k tomu, že rozhodnutí o propuštění bylo vydáno až 21. 1. 2010, musela lhůta uplynout. Skutky, kterých se v roce 2008 dopustil tak nemohou být důvodem k propuštění podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru.

Pod kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. podřazuje stěžovatel kritiku nesprávného výkladu § 77 s. ř. s. ve vztahu k provedení důkazu rozhodnutím trestních soudů. Namítá, že provedením tohoto důkazu bylo správní řízení prakticky nahrazeno řízením soudním, což je v rozporu s povinností správních orgánů zjistit skutkový stav tak,

aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Dle stěžovatele je možné dokazování doplnit jen o důkazy, které existovaly v době rozhodování správního orgánu.

V doplnění kasační stížnosti se stěžovatel namítá, že v rozporu s předchozím rozsudkem krajského soudu ze dne 16. 11. 2010, sp. zn. 59 A 34/2010, soud v napadeném rozsudku aprobejuje postup žalovaného, který neprovedl výslech svědkyně H.. Dle stěžovatele neexistovaly důvody, pro které by nemohla být tato svědkyně vyslechnuta. Domnívá se, že žalovaný neprovedl výslech záměrně, neboť by tento důkaz mohl vyznít jinak, než tomu bylo v trestním řízení. Rozporuje rovněž, že by svědkyně H. byla zařazena v takovém režimu krátkodobé ochrany osob dle § 50 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, aby to neumožňovalo její výslech. Podobně jako v předcházejících podáních se stěžovatel i v doplnění vrací k výsledku svědkyně N. P.. Uvádí, že ačkoli byl v předchozím řízení před krajským soudem (sp. zn. 59 A 34/2010) označen výslech za stěžejní důkaz, následně tak již hodnocen není a správní soud se k této skutečnosti nikterak nevyjádřil.

Stěžovatel dále namítá, že se soud nevypořádal s námitkou týkající se získání listin z trestního spisu. Opakuje, že do spisu nahlížel policista V., avšak bez požadovaného oprávnění. Nesouhlasí rovněž s tím, že by se většina námitek vztahovala k průběhu trestního řízení. Tvzení související s trestním řízením jen objasňují skutkový stav a možnosti dokazování (např. výslech svědkyně O.). I přesto stěžovatel souhlasí, že byl dán důvod pro jeho propuštění podle § 42 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru (ode dne 7. 12. 2011), nemohl však být propuštěn dříve na základě písm. d) uvedeného ustanovení. Závěrem stěžovatel poznamenává, že krajský soud pochybil, když nerozhodl o nákladech za předchozí kasační stížnost.

S ohledem na výše uvedenou argumentaci stěžovatel navrhuje rozsudek krajského soudu zrušit a vrátit mu věc k dalšímu řízení.

Vyjádření žalovaného a replika stěžovatele

Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil dne 11. 2. 2014. V obsáhlém vyjádření polemizuje se všemi námitkami stěžovatele a přiklání se k posouzení, které provedl krajský soud. Na mnoha místech se rovněž odvolává na názor vyslovený Nejvyšším správním soudem v předcházejícím rozsudku. Lhůtu dle § 190 odst. 8 zákona o služebním poměru považuje za lhůtu pořádkovou, jejíž překročení nemůže vést k nezákonnosti rozhodnutí. Nedodržení lhůty pro vydání rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru je navíc namítáno až v kasační stížnosti. Za nesprávnou považuje i úvahu ohledně objektivní prekluzivní lhůty dle § 42 odst. 4 zákona o služebním poměru. Poukazuje na rozdíl v institutech pracovněprávních a odpovědnostních s tím, že za počátek lhůty považuje zahájení trestního stíhání stěžovatele (30. 11. 2009). Výklad předestřený stěžovatelem navíc pokládá za nelogický. Domnívá se také, že byl skutkový stav prokázán dostatečně, bez ohledu na závěry trestních soudů, které totiž reflektují skutečnosti předcházející vydání napadeného rozhodnutí.

Žalovaný následně uvádí, že výpověď svědkyně H. se mu nepodařilo získat z důvodu na straně Útvaru pro odhalování organizovaného zločinu, což nakonec aprobeovaly i správní soudy. Svědectví paní P. nepokládá žalovaný za podstatné, neboť její

pokračování

výpověď se týkala skutku, za který nebyl stěžovatel propuštěn. Ve vyjádření rovněž vysvětluje, že policista V. disponoval oprávněním pro nahlížení do trestního spisu. Na závěr dodává, že správný je výrok o nákladech řízení, který se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s.

K vyjádření žalovaného podal stěžovatel repliku, v níž setrval na uplatněných námitkách a opětovně zdůraznil některé rozhodné skutečnosti. Duplika žalovaného ze dne 26. 3. 2014 již žádné nové informace nepřináší.

Posouzení Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval problematikou přípustnosti kasační stížnosti a dalších podstatných náležitostí. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, stěžovatel je v řízení zastoupen advokátem a jsou splněny i obsahové náležitosti dle § 106 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud následně přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

S ohledem na specifickou procesní situaci se Nejvyšší správní soud navíc zabýval přípustností kasační stížnosti z hlediska § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. Posuzovaná kasační stížnost totiž směřuje proti rozsudku, jímž krajský soud rozhodl znovu poté, kdy bylo jeho původní rozhodnutí zrušeno Nejvyšším správním soudem (věc byla zdejšími soudem vedena pod sp. zn. 3 Ads 1/2013). Ani stěžovatel v nyní posuzované kasační stížnosti netvrdí, že se krajský soud neřídil dříve vysloveným závazným názorem Nejvyššího správního soudu.

Je vhodné připomenout, že předchozí rozsudek krajského soudu byl zrušen z důvodu relevantního procesního pochybení soudu, v jehož důsledku došlo k zásahu do stěžovatelova práva na spravedlivý proces (čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod). Rozsudek byl proto zrušen z kasačního důvodu dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Nejvyšší správní soud se ovšem rovněž zabýval ostatními námitkami, které stěžovatel v předchozí kasační stížnosti uplatnil, neboť se jednalo o otázky, jejichž řešení mohlo mít pro další rozhodování zásadní význam.

Interpretací zákonného vymezení přípustnosti opětovně podané kasační stížnosti se tento soud komplexně vyjádřil např. v rozsudku ze dne 28. 2. 2013, č. j. 8 As 47/2012 – 58. Vyplývá z něj, že ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. zpravidla nelze vztáhnout na případy, kdy Nejvyšší správní soud vytýká krajskému soudu procesní pochybení, nedostatečně zjištěný skutkový stav nebo nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Odmítnutí kasační stížnosti by v tomto případě znamenalo odmítnutí věcného přezkumu rozhodnutí z pohledu aplikace hmotného práva (viz usnesení rozšířeného senátu č. j. 1 As 79/2009 – 165). I v těchto případech se však námitky opakované kasační stížnosti musí pohybovat v rámci již vysloveného právního názoru či pokynu Nejvyššího správního soudu, anebo

musí směřovat k právní otázce, která v první kasační stížnosti nebyla řešena, respektive kvůli vadnému procesnímu postupu nebo vadě obsahu rozhodnutí krajského soudu řešena být nemohla. Stejně tak je opětovná kasační stížnost obvykle přípustná, pokud krajský soud doplnil po zrušení svého původního rozsudku dokazování, byť nově zjištěné skutečnosti hodnotil v souladu s názorem Nejvyššího správního soudu, vyjádřeným obecně ve zrušujícím rozsudku (viz rozsudek ze dne 25. 5. 2009, č. j. 8 As 25/2009 – 71, srov. také usnesení rozšířeného senátu č. j. 9 Afs 59/2007 – 56).

V předchozím řízení Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu z důvodu procesního pochybení, nicméně zároveň většinu námitek, které stěžovatel uvádí v opětovné kasační stížnosti, již vypořádal. Tyto námitky, znovu nastolené v nyní posuzované kasační stížnosti, je proto nutné hodnotit jako nepřípustné ve smyslu § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.

Nepřípustnost stíhá námitky související s hodnocením povahy lhůty dle § 190 odst. 8 zákona o služebním poměru, s postupem soudu při doplnění dokazování dle § 77 odst. 2 s. ř. s., s odlišným hodnocením výsledku N. P., jakož i námitku neprovedení výsledku svědkyně H.. Tyto otázky již Nejvyšší správní soud podrobně řešil v předchozím rozsudku ze dne 29. 5. 2013, č. j. 3 Ads 1/2013 – 30. Pokud by se k nim opětovně vyjadřoval, pouze by kopíroval předchozí úvahu a navíc by tak činil v rozporu s ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. S ohledem na výše uvedené tak zbývalo vyřešit námitky, které v předchozí kasační stížnosti uplatněny nebyly, popřípadě nemohly být Nejvyšším správním soudem vyřešeny.

První takovou námitkou je tvrzení, že služební funkcionář nedodržel objektivní prekluzivní lhůtu pro vydání rozhodnutí o propuštění plynoucí z § 42 odst. 4 zákona o služebním poměru. Nahlédnutím do správní žaloby a vyjádření stěžovatele bylo zjištěno, že uvedenou námitku vznesl stěžovatel poprvé až v kasační stížnosti. Pravděpodobně tím navázal na konstatování krajského soudu, že prekluzivní lhůta překročena nebyla, což však soud uvedl jen nad rámec argumentace objasňující výklad ustanovení § 190 odst. 8 zákona o služebním poměru. Platí, že *„[u]stanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. in fine brání tomu, aby stěžovatel v kasační stížnosti uplatňoval jiné právní důvody, než které uplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáváno, ač tak učinit mohl; takové námitky jsou nepřípustné.“* (viz také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004 - 49). Vzhledem k tomu, že námitka nebyla v řízení před krajským soudem uplatněna, pokládá jí Nejvyšší správní soud za nepřípustnou ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. I přesto lze stručně poznamenat, že počátek objektivní lhůty dle § 42 odst. 4 zákona o služebním poměru nelze ztotožňovat s počátkem prekluzivní lhůty pro uplatnění práva na postih pachatele trestného činu, jak to činí stěžovatel. Zákon o služebním poměru totiž počátek lhůty váže na okamžik, kdy se služební funkcionář o spáchání protiprávního jednání dozví. Také subjektivní lhůta podle teorie správního práva nepochybně musí spadat do průběhu lhůty objektivní stanovené pro samotné uplatnění postihu za protiprávní jednání. Výklad provedený stěžovatelem by tuto zásadu prolamoval v absurdním smyslu, neboť subjektivní lhůta by u některých skutků spáchaných stěžovatelem počala běžet až po skončení lhůty objektivní. V podrobnostech lze pouze odkázat na rozsudek zdejšího soudu ze dne 24. 11. 2010, č. j. 3 Ads 104/2010 – 57, v němž je výklad zmiňovaného ustanovení detailně proveden. Lze tedy konstatovat, že rovněž námitka nedodržení prekluzivní lhůty by důvodná nebyla.

pokračování

V předchozím rozsudku se Nejvyšší správní soud věcně nezabýval ani námitkou, že policista V. neměl oprávnění nahlížet do trestního spisu, a proto nemohou být jím pořízené informace použity jako důkaz ve správním řízení. Tehdy byla uvedená argumentace odmítnuta pro nepřipustnost. V průběhu nového projednávání před krajským soudem byla tato námitka opětovně vznesena, avšak krajský soud se jí odmítl zabývat z důvodu opožděnosti (§ 72 odst. 1 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud zjistil, že námitka byla před krajským soudem poprvé uplatněna až ve vyjádření stěžovatele, které bylo krajskému soudu doručeno dne 6. 11. 2013. Napadené rozhodnutí žalovaného přitom stěžovatel obdržel již 24. 10. 2011, a je proto zřejmé, že námitku uplatnil až po lhůtě plynoucí z ustanovení § 72 odst. 1 s. ř. s. Krajský soud tedy postupoval správně v souladu se zásadou koncentrace řízení, když opožděně uplatněnou námitku věcně nehodnotil.

Na závěr se musel Nejvyšší správní soud věnovat námitce, již stěžovatel napadl výrok o nákladech řízení. Konkrétně se domníval, že krajský soud nerozhodl o nákladech za předchozí řízení o kasační stížnosti, v němž byl úspěšný. Je pravdou, že v souladu s § 110 odst. 3 s. ř. s. má krajský soud povinnost rozhodnout i o nákladech řízení za kasační stížnost. Stěžovatel zjevně vychází z premisy, že řízení před krajským soudem a řízení o kasační stížnosti jsou oddělená a vzhledem k tomu, že byl v předchozím řízení úspěšný, měla by mu náhrada nákladů záležet. Tento názor však musí Nejvyšší správní soud odmítnout. Platí, že *„[d]o nákladů, o jejichž náhradě krajský soud rozhoduje v novém meritorním rozhodnutí poté, co jeho předchozí rozhodnutí bylo Nejvyšším správním soudem zrušeno a věc mu vrácena k dalšímu řízení, patří jak náklady vzniklé v novém řízení před krajským soudem, tak i náklady, které vznikly v původním řízení před krajským soudem, a též náklady, které vznikly v řízení o kasační stížnosti. Tyto náklady přitom tvoří jediný celek a krajský soud o jejich náhradě rozhodne jediným výrokem vycházejícím z § 60 s. ř. s.“* (srov. k tomu rozsudek zdejšího soudu ze dne 19. 11. 2008, č. j. 1 As 61/2008 – 98). Pro výrok o náhradě nákladů řízení je tedy rozhodující konečný výsledek ve věci (v daném případě vzešlý z řízení před krajským soudem), nikoliv dílčí výsledek řízení o kasační stížnosti. Vzhledem k tomu, že v řízení před krajským soudem byl plně úspěšný žalovaný, náleželo mu dle § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení. Krajský soud však zcela správně žalovanému náhradu nákladů nepřiznal, neboť jí nežádal a ostatně mu ani náklady nad rámec jeho činnosti nevznikly. Naopak stěžovatel ve věci úspěšný nebyl; právo na náhradu nákladů mu proto nevzniklo.

Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud nemohl dospět k jinému závěru, než posoudit kasační stížnost jako nedůvodnou a jako takovou ji dle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítnout.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. Žalovaný náhradu nákladů nežádal a ostatně mu ani žádné náklady, nad rámec vyplývající z jeho úřední činnosti, nevznikly.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. srpna 2014

JUDr. Jaroslav
Vlašín
předseda senátu